

ИРЕСЪЛНИ и Наказание

Ил. В. Р.

НАРОДЕН ТЕАТЪР »САВА ОГНЯНОВ« — РУСЕ

носител на орден „Червено знаме на труда“

сезон 1963 — 1964 год.

ПРЕСТЪПЛЕНИЕ И НАКАЗАНИЕ

драматизация по едноименния роман на Ф. М. ДОСТОЕВСКИ

драматизирал Йосиф Венков

РАЗКОЛНИКОВ	— Петър Пенков
СОНЯ	— Мария Стефанова
ПУЛХЕРИЯ	— Цветана Николова — засл. артистка
ДУНЯ	— Бистра Бодурова
ЛУЖИН	— Симеон Ганев
СВИДРИГАЙЛОВ	— Васил Попилиев
РАЗУМИХИН	— Теодор Юрков
ПОРФИРИЙ	— Ламби Порязов
АЛЬОНА ИВАНОВНА	— Кина Македонска
НАСТАСЯ	— Мила Донева
КОХ	— Атанас Балбузанов
МАРМЕЛАДОВ	— Андрей Медникаров
КАТЕРИНА ИВАНОВНА	— Ева Ганева
ПОЛЯ	— Снежана Тодорова
ЛЕБЕЗЯТНИКОВ	— Минко Минков
ПОРУЧИК БАРУТ	— Петър Александров
ЗАМЕТОВ	— Стоян Бъчваров
ЛАВИЗА ИВАНОВНА	— Димитрина Савова
ЛИЗАВЕТА	— Рада Василева
ДУШКИН	— Божидар Манев
НИКОЛАЙ	— Димитър Малчев
АХИЛЕС	— Димитър Йорданов
СТРАЖАР	— Георги Радомиров
БЕЛИЯТ	— Стефан Стефанов
ЧЕРНИЯТ	— Славейко Василев
НЕПОЗНАТИЯТ	— Венцеслав Вълчев
ВРАТАР	— Ангел Геров
ЖЕНА В ТРАУР	— Райна Белогушева

Режисьор Йосиф Венков

Худонник Нак Авдала

Музикален оформител Борис Хинчев

Пом. режисьор С. Маринов, сценограф К. Пенева, театър-майстор Д. Найденов,
зав. пост. част П. Панайотов, хул. осветление Г. Хараламбиев, изпълнители
на костюмите К. Димитрова и Сл. Николов, ръков. на дърв. ателие П. Банов,
ръков. тапик. ателие Р. Великов, реквизит В. Сапунджиев, грим и перуки
Сл. Станоев и Здр. Сирова, ръков. на гардероба Сл. Найденова,
железар П. Андреев.

Регионална библиотека
"Любен Каравелов" - Русе

120000888945

490262

МИСЛИ ЗА И ОТ ДОСТОЕВСКИ

ЕРМИЛОВ:

„Достоевски е болен от капитализма, защото вижда в него само ужаси..

— Не ми харесва ликът на тоя свят!
— възкликва той.

Но това не му е попречило да постави много остри въпроси пред човечеството.

Той зове към покорност и търпение, но никога не се примирява със съществуващата действителност. В неговите произведения звучат воплите на измъченото човечество: така не трябва, така е невъзможно да се живее!...

Отхвърляйки безпощадно реакционната идеализация на страданието и раздвоеността, ние тачим суровата правда за живота на човечеството в едно насилническо общество, изразена с големи противоречия в развълнуваните, страдалчески творби на гениалния руски и световен художник... Мъките от раздвоеността се оправдават с това, че свидетелствуват за една будна гражданска съвест. Но идеализацията на тая раздвоеност означава идеализация и на онова, което пречи за тържеството на тая неспокойна човешка съвест...

На Достоевски не се отдава да заглуши стихията от протест и бунт в художествената конкретност на неговите образи.

— Всеки човек трябва да бъде човек и да се отнася към другите като човек към човека — това е идеалът на автора.“

ДОБРОЛЮБОВ:

„Заслугата на Достоевски е в това, че в забравения и обезличен човек той открива живи стремления и потребности и измъква от дълбочината на душата протеста против общественото потискане.“

ГОРКИ:

„Не възразявам против влиянието... на Достоевски, защото съм уверен, че той действува разрушително на душевното равновесие на европейските еснафи.“

ДОСТОЕВСКИ:

„Най-характерната черта на нашия народ е чувството му за справедливост и жаждата по нея... Но хората бягат в каторгата от живота, който е по-страшен от каторга... Загиват напразно могъщи сили. Кой е виновен за това? Да, кой е виновен?... Ние ще бъдем първите, които ще възвестим на света, че не искаме да постигнем собствено преуспяване чрез потъпкване на личността и другите националности, а напротив — ще го търсим само в най-свободно и най-независимо развитие на всички нации и в братско единение с тях. Скъпи приятели, не се страхувайте от живота.. Няма в света такова отчаяние, което да победи в мене жаждата за живот!“

За „ПРЕСТЪПЛЕНИЕ И НАКАЗАНИЕ“

ЕРМИЛОВ:

„Да се живее в такова общество е невъзможно“ — ето главния извод от произведението... Тук са събрани социалните причини, тласкащи човека към престъпление. Всеки от героите е изправен пред престъпление, в това число и морално престъпление над себе си. Целият ход на сюжета е смяна на най-разнообразни форми на безизходността. Сцената Мармеладов — Разколников е трагически размисъл за съдбата на човечеството. Даже и самоубийството се явява недостъпен разкош за бедняка... „Не ти ли е идвало на ум, Соня, да сложиш изведнъж край на всичко?“ — пита Разколников? „Ами какво ще стане с другите?“ — отговаря Соня...

В „Престъпление и наказание“ е отразен трепета на човека пред постъпки, съвсем противни на неговата природа.. Безчовечното общество предявява към хората изисквания за отказ от човечността...

Разколников провежда чудовищен експеримент могат ли да се престъпят принципите на хуманността: убийството трябва да му даде този отговор... Отговорът е: не се преодолява човечността!...

Наказанието на Разколников е дадено във всяко преживяване на героя след престъплението, той страда от разрива с човечността. Целият ход на сюжета след убийството е само външно борба между Разколников и Порфирий, а всъщност е борба на Разколников да живее по-човешки. Разколников не става властелин

не за това, че е слаб, а защото загубва
вяра в безчовечната си идея и защото
отново желае да се свърже с хората, с
които е скъсал след убийството... Све-
товната литература няма произведение,
което да е отразило с такава сила самот-
ността на човека във вълчия буржоазен
свят... В сърцата ни остава не идеализа-
цията на страданието, а непримирима
ненавист към угнетяването на човек от
човека.*

Корица на програмата Д. ГИЛЕВ

Текста подбра Й. ВЕНКОВ

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHILADELPHIA

1877

1877

1877

1877

1877

1877

1877

1877

1877

1877

1877

1877

1877

1877

1877

1877

1877